

JĒZUS UN GRŪTĪBĀS NONĀKUŠIE

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Lk 1:46–55, 4:16–21, 7:18–23, Mt 12:15–21, Mt 21:12–16, Mk 11:15–19, Jes 53:3–6.

ATMIŅAS PANTS:

“Tā Kunga Gars ir uz Manis, jo Viņš Mani svaidījis sludināt prieka vēsti nabagiem, pasludināt atsvabināšanu cietumniekiem un akliem gaismu, satriektos palaist vaļā un pasludināt mūsu Kunga žēlastības gadu” (Lk 4:18, 19).

Viens no iemesliem, kāpēc Jēzus atnāca, bija parādīt mums, kāds ir Dievs. Viņš to darīja ar Savu mācību, ar Savu upuri un ar Savu dzīvi, tas ir, kā Viņš izturējās pret parastiem cilvēkiem. Daudzi no Viņa darbiem panāca tūlītējas, reālas izmaiņas citu cilvēku dzīvē.

Šo Mesijas kalpošanas aspektu jau paredzēja Vecās Derības pravieši, Jēzus māte Marija un pat Jēzus pats, definējot Savu misiju pirmajā pierakstītajā Viņa svētrunā (Lk 4. nod.). Bez tam evaņģēliju autori bieži izmantoja Vecās Derības praviešu valodu, lai paskaidrotu, ko Jēzus darīja, atstāstot Viņa stāstu. Šādā veidā Jēzus dzīve bija skaidri redzama šo praviešu rakstos, atklājot arī līdzjutību pret trūcīgajiem un apspiestajiem.

Reliģiskie vadītāji tomēr uztvēra Jēzu kā draudu. Jēzus arestēšana, netaisna tiesāšana un krustā sišana ir šausminošs netaisnības un nežēlības paraugs. Caur Jēzu Dievs zina, ko nozīmē piedzīvot netaisnību – un Savā nāvē Viņš parādīja ļaunuma briesmīgumu. Tomēr Savā augšāmcelšanā Viņš uzvarēja, nodrošinot dzīvību, labestību un glābšanu.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 17. augustā.

Marijas dziesma

Iedomājies šādu ainu: Marija pirms dažām dienām ir saņēmusi vēsti no eņģeļa Gabriēla. Viņš tai ir pastāstījis, ka viņa būs māte Jēzum, Visaugstākā Dēlam. Viņa vēl nevienam nav teikusi, bet dodas apmeklēt Elizabeti, savu gados vecāko radnieci, kas arī gaida noslēpmainu bērniņu. Ar garīgu redzējumu Elizabete saprot Marijas vēsti, pirms Marijai ir bijusi iespēja kaut ko pateikt, un kopā viņas priecājas par Dieva apsolījumiem un labestību.

Izlasi Lk 1:46–55. Ievēro, kā kopā saplūst slavēšana par to, kas ir domāts tikai viņai, ar vispārīgāku slavēšanu – “jo Varenais lielas lietas pie manis ir darījis” (Lk 1:49). Kāpēc mūsu Dieva slavēšanai un pielūgsmei vajadzētu iekļaut gan personīgus, gan vispārīgus uzsvarus?

Šī ir ievērojama dziesma, kas varētu labi iederēties starp psalmiem vai ebreju praviešu rakstiem. Mariju ir pārņēmušas apbrīnas un pateicības jūtas pret Dievu. Viņa bija skaidri redzējusi Dieva darbu savā dzīvē, bet viņa arī apzinājās Dieva plāna plašāko ietekmi uz sevi un uz visu cilvēci.

Bet Marijas izpratnē Dievs ir ne tikai spēcīgs un slavas cienīgs. Viņš ir arī žēlsirdīgs, un Viņam, šķiet, ir īpaša attieksme pret pazemīgajiem, nomāktajiem un trūcīgajiem. Pēc labās vēsts pasludināšanas Marijai eņģelis tikko bija paspējis aiziet, kad viņa jau bija sākusi slavēt Dievu: “Viņš varenos nogāzis no augstiem troņiem un paaugstinājis zemos. Izsalkušo Viņš pildījis ar labumiem, un bagātos Viņš atstājis tukšus” (Lk 1:52, 53).

Jēzus zemes dzīves stāsta pašā sākumā Viņš tiek iepazīstināts kā Valdnieks (sk. Lk 1:43) – bet kā citādas valsts valdnieks. Kā to aprakstījuši daudzi komentētāji, Dieva valstībai, kuru Jēzus ir nācis iesākt un izveidot, ir jābūt apgrieztai valstībai, ja salīdzinām ar parasto sociālo kārtību šīs pasaules valstīs. Mums pieejamajos aprakstos par Jēzus valstību tie, kam tajā pieder vara un bagātība, ir vismazākie, kamēr trūcīgie un apspiestie tiek atbrīvoti, “piepildīti” un pagodināti.

Ja baznīcai vajadzētu būt Dieva valstības izpausmei, cik labi tā atklāj “apgriezto valstību”, ko aprakstīja Marija? Kā varētu īstenot kaut ko tamlīdzīgu, tajā pašā laikā neesot negodīgiem pret bagātajiem un pie varas esošajiem, kas arī ir Kristus mīlestības saņēmēji? ____

Jēzus misijas definīcija

Vai nu tas bija iepriekš iepļānots tās dienas lasījums, vai arī Jēzus mērķtiecīgi atrada atbilstošos pantus Viņam iedotajā Rakstu rullī (Jes 61:1, 2), tomēr tā nebija nejaušība, ka šie panti bija Viņa pirmās publiskās svētrunas citāti. Tā arī nav sagādīšanās, ka stāsts par Jēzus īso svētrunu Lk 4:16–21 – “Šodien šis jūsu ausīm dzirdētais raksts ir piepildīts” (Lk 4:21) – iesāk Lūkas ziņojumu par Jēzus publisko kalpošanu.

Šķiet, ka Jēzus uztver melodiju no Marijas dziesmas par “apgriezto valstību” un sāk to īstenot Savā kalpošanā. Jēzus – un Lūka Jēzus stāsta atstāstījumā – izmantoja Jesajas prāvotojumu, lai paskaidrotu, ko Jēzus dara un ko viņš darīs, bet tas ir arī vēl viens veids, kā izteikt to, ko Marija bija aprakstījusi pirms 30 gadiem. Trūcīgie, ievainotie un apspiestie īpaši ir uzmanības centrā, un tie ir Jēzus nestās labās vēsts saņēmēji.

Jēzus izmantoja pantus no Jes 61. nodaļas kā Savas misijas definīciju. Gan Viņa kalpošanai, gan misijai bija jābūt gan garīgai, gan praktiskai, un Viņš parādīja, ka garīgais un praktiskais nav tik ļoti šķirti, kā mēs to reizēm pieņemam. Jēzum un Viņa mācekļiem rūpes par cilvēkiem fiziski un praktiski bija vismaz daļa no rūpēm par viņiem garīgi.

Izlasī un salīdzini Lk 4:16–21 un 7:18–23. Kā tu domā, kāpēc Jēzus atbildēja šādi? Kā tu atbildētu uz līdzīgu jautājumu par Jēzus dievišķumu un mesianiskumu? _____

Kad Jēzus izsūtīja Savus mācekļus, uzdevums, ko Viņš tiem deva, bija arī saskaņā ar šo misiju. Lai gan viņiem bija jāpasludina, ka “Debesu valstība ir tuvu klāt pienākusi” (Mt 10:7), Jēzus tālākie norādījumi Viņa mācekļiem bija: “Dziediniet slimus, šķīstiet spitālīgus, uzmodiniet mirušus, izdzeniet ļaunus garus. Bez maksas jūs esat dabūjuši, bez maksas dodiet” (Mt 10:8). Viņu kalpošanai Jēzus vārdā bija jāatspoguļo un jāparāda dzīvē Jēzus kalpošanas vērtības un principi, kā arī valstība, uz ko Viņš cilvēkus aicināja. Mācekļiem arī bija jāpievienojas Jēzum Viņa misijā pacelt pēdējos, vismazākos un pazudušos.

Kā mēs līdzsvarojam šo darbu ar svarīgo triju eņģeļu vēsts sludināšanu bojā ejošajai pasaulei? Kāpēc visam, ko mēs darām, ir jābūt vienā vai citā veidā saistītam ar “tagadējās patiesības” pasludināšanu? _____

Jēzus dziedina

Evanģēliji ir pilni ar Jēzus brīnumu stāstiem, īpaši ar dziedināšanas gadījumiem. Kā Jesaja bija pravietojis, Viņš dziedināja aklos un atbrīvoja tos, ko bija pārņēmusi slimība, reizēm pēc daudzu gadus ilgām ciešanām (sk., piemēram, Mk 5:24–34, Jņ 5:1–15). Bet Viņš izdarīja vairāk par to: Viņš lika kropliem atkal sākt staigāt, Viņš dziedināja spitālīgos – ne tikai ar vārdiem, bet arī viņus aizskarot, kaut arī viņi bija “nešķīsti”. Viņš stājās preti dēmoniem, kas bija apsēduši cilvēku prātus un miesas, un Viņš arī uzmodināja no mirušajiem.

Mēs varbūt domājam, ka šie brīnumi piesaistīja pūļus un pierādīja Viņa spēku daudziem Viņa apšaubītājiem un kritiķiem. Bet tas tā vienmēr nebija. Tā vietā Jēzus bieži deva norādījumu dziedinātajam cilvēkam, lai viņš nevienam par to nestāsta. Lai gan šķiet, ka tikko dziedinātie cilvēki visdrīzāk neievēroja šos norādījumus un nepaturēja brīnišķīgo ziņu pie sevis, Jēzus mēģināja parādīt, ka Viņa brīnumiem ir daudz lielāka nozīmē nekā tikai izrādīšanās. Galējais mērķis, protams, bija, lai cilvēki saņem glābšanu Viņā.

Tomēr Jēzus dziedināšanas brīnumi bija Viņa līdzjūtības izteiksme. Piemēram, ievadot stāstu par 5000 paēdināšanu, Matejs saka: “Un Jēzus izgājis redzēja daudz ļaužu, un Viņam sirds iežēlojās par tiem, un Viņš dziedināja viņu neveselos” (Mt 14:14). Jēzus juta to cilvēku sāpes, kas bija ievainoti, un darīja visu, lai palīdzētu un paceltu cilvēkus, ar ko Viņš nonāca kontaktā.

Izlasi Jesajas pravietojumu Mt 12:15–21. Kādos veidos Jesaja un Matejs norāda, ka Jēzus darīja kaut ko vairāk, nekā tikai dziedināja dažus slimus cilvēkus (pat ja tie bija vairāki simti)? _____

“Katrs brīnums, ko Kristus paveica, bija Viņa dievišķuma zīme. Viņš darīja tieši to darbu, kas bija teikts par Mesiju. Bet farizejiem šie žēlastības darbi bija skaidrs uzbrukums. Jūdu vadītāji ar aukstu vienaldzību skatījās uz cilvēku ciešanām. Daudzos gadījumos viņu savtība un apspiešana bija izraisījusi ciešanas, ko Kristus atviegloja. Tādējādi Viņa brīnumi tiem bija kā rājiens.” (Elena Vaits “Laikmetu ilgas”, 406. lpp.)

Jēzus dziedināšanas brīnumi bija līdzjūtības un taisnības darbi. Bet jebkurā gadījumā tie nebija pašmērķis. Beigās viss, ko Kristus darīja, bija ar nolūku vadīt ļaudis uz mūžīgo dzīvību (sk. Jņ 17:3).

Tempļa šķīstīšana

Lasot evaņģēlijos stāstus par Jēzu, mūs bieži vien piesaista Jēzus maigums – Viņa rūpes par slimajiem un par bērniem, Viņa stāsti par pazudušā meklēšanu un par Dieva valstību. Tieši tāpēc citi stāsti, kuros mēs redzam Viņu rīkojamies asi un ar spēku – īpaši pret tā laika reliģiskajiem vadītājiem un viņu rīcību –, var mūs pārsteigt.

Izlasi Mt 21:12–16, Mk 11:15–19, Lk 19:45–48 un Jņ 2:13–17. Kāda nozīme ir faktam, ka šādi līdzīgi stāsti tiek stāstīti visos evaņģēlijos? _____

Nav pārsteigums, ka šis starpgadījums ir iekļauts katrā evaņģēlijā. Tas ir stāsts, kas ir pilns ar drāmu, piedzīvojumiem un degsmi. Jēzus bija redzami noraizējies par tempļa izmantošanu šādā veidā un par patiesās pielūgsmes aizstāšanu ar upurējamo dzīvnieku tirdzniecību. Kādi zaimi tam, uz ko šiem upuriem bija jānorāda – uz Viņa nāvi par pasaules grēkiem!

Šādas tiešas darbības labi iederas ebreju praviešu tradīcijās. Visos evaņģēlija ziņojumos ir iekļauta doma, kas citēta no Jesajas, Jeremijas vai Psalmiem, lai izskaidrotu, kas notika šajā stāstā. Ļaudis atzina Jēzu par pravieti (sk. Mt 21:11) un nāca pie Viņa, kad Viņš dziedināja un mācīja tempļa pagalmā pēc tirgotāju un naudas mijēju padzišanas. Tie bija cilvēki, kas atrada dziedināšanu Viņa pieskārienā, un cerība auga viņu sirdīs, klausoties Viņa mācībā.

Reliģiskie vadītāji arī atzina Jēzu par pravieti – kā tādu, kas bija bīstams viņu varas pozīcijām un viņu sociālās kārtības stabilitātei, – un plānoja savvēstību nogalināt Jēzu, tieši tāpat kā viņu priekšteči bija savvērējušies pret praviešiem iepriekšējos gadsimtos (sk. šo salīdzinājumu Lk 19:47, 48).

Kā mēs kā draudzes locekļi varam darīt savu daļu, lai nodrošinātu, ka mūsu vietējās draudzes nekļūst par vietu, kurai vajadzīgs tas, kas templim bija vajadzīgs Kristus dienās? Kā mēs varam izvairīties no šīm garīgajām briesmām? Kas tās varētu būt? _____

Kristus krusts

Tas, ka Dievs redz un dzird trūcīgo un apspiesto kļiedzienus, sniedz mierinājumu. Tas Dievs, kas Jēzū ir piedzīvojis ļaunāko necilvēcību mūsu pasaulē, apspiešanu un netaisnību, ir pārsteidzošs Dievs. Neskatoties uz līdzjūtību un labestību, ko Jēzus parādīja Savā dzīvē un kalpošanā, Viņa nāve nāca kā naida, greizsirdības un netaisnības sekas.

Sākot no Jēzus sāpju pilnajām lūgšanām Ķezemanes dārzā līdz Viņa arestam, “tiesām”, mocībām izsmiešanai, krustā sišanai un nāvei, Viņš izturēja smagus un nogurdinošus sāpju, nežēlības, ļaunuma un apspiedošas varas pārbaudījumus. To visu saasināja Tā nevainība, šķīstums un labestība, kas to bija izcietis: “Sevi iztukšoja, pieņemdams kalpa veidu, tapdams cilvēkiem līdzīgs; un, cilvēka kārtā būdams, Viņš pazemojās, kļūdams paklausīgs līdz nāvei, līdz pat krusta nāvei” (Fil 2:7, 8). Caur glābšanas stāsta prizmu mēs redzam Jēzus upura skaistumu mūsu labā, bet mums nevajadzētu aizmirst, cik brutālas bija ciešanas un netaisnība, ko Viņš piedzīvoja.

Izlasi Jes 53:3–6. Ko tas mums stāsta par to, kas notika ar Jēzu, par nevainīgā ciešanām vainīgo labā? Kā tas palīdz mums saprast, ko Viņš izcietā mūsu labā? _____

Jēzū Dievs zina, ko nozīmē būt ļaunuma un netaisnības upurim. Nevainīga cilvēka nāves sods ir varmācība, vēl jo vairāk tāda ir Dieva slepkavība. Dievs ir tā identificējis Sevi ar mums mūsu salauztajā un kritušajā stāvoklī, ka mēs nevaram apšaubīt Viņa empātiju, līdzjūtību un uzticību: “Jo mums nav augstais priesteris, kas nespētu līdzī just mūsu vajībām, bet kas tāpat kārdināts visās lietās, tikai bez grēka” (Ebr 4:15). Kāda tā ir mūsu Dieva rakstura atklāsmē! Kā mēs varam sākt aptvert labo vēsti par Dievu, ko aino krusts?

Kāpēc visā, ko mēs darām Kungam, īpaši mēģinot aizsniegt grūtībās esošos, mums vajadzētu savas misijas un mērķa centrā nolikt Jēzus kā mūsu Vietnieka nāvi – ne tikai sevis dēļ, bet arī to dēļ, kam mēs palīdzam? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “Welfare Ministry” nodaļu “In the Footsteps of the Master” (117.–124. lpp.), grāmatā “Kristus dziedinošā kalpošana” nodaļu “Kalpošanas dienas” (29.–50. lpp.), grāmatā “Laikmetu ilgas” nodaļas “Tempļa šķīstīšana otrreiz” (589.–600. lpp.) un “Pilāta tiesas zāle” (723.–740. lpp.).

“Dievs Savā vārdā ir iedevis nepārprotamus pierādījumus, ka Viņš sodīs Viņa likuma pārkāpējus. Tiem, kas glaimo sev, ka Viņš ir pārāk žēlsirdīgs, lai liktu pār grēciniekiem nākt taisnībai, vajag tikai paskatīties uz Golgātas krustu. Nevainīgā Dieva Dēla nāve apliecina, ka “grēka alga ir nāve”, ka jebkurai Dieva likuma pārkāpšanai ir jāsaņem taisnīgs sods. Bezgrēcīgais Kristus kļuva par grēku cilvēka dēļ. Viņš panesa pārkāpuma vainu un Tēva apslēpto seju, līdz Viņa sirds salūza un dzīvība izdzisa. Viss šis upuris tika pienests, lai grēcinieki varētu tikt izglābti. Nekādā citādākā veidā cilvēks nevarēja tikt atbrīvots no grēka soda. Un katrai dvēselei, kas atsakās kļūt par šīs nodrošinātās augstās samaksas saņēmēju, jānes pašai pārkāpuma sods un vaina.” (Elena Vaita “Lielā cīņa”, 539., 540. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Izlasi Elenas Vaitas citātu. Pārrunājiet netaisnības realitāti: Kristus, nevainīgais, cieš sodu par vainīgajiem! Kāpēc ir tik svarīgi turēt savā priekšā šo izšķirošo patiesību?

2. Jēzus nekad neiestājās par politiskām reformām, lai uzceltu valstību, par ko Viņš stāstīja. Galu galā vēsture ir pilna ar ļoti skumjiem stāstiem par cilvēkiem, kas ir izmantojuši vardarbību un apspiešanu, aizbildinoties ar palīdzēšanu apspiestajiem un nomāktajiem. Tik bieži vienīgais, kas tika paveikts, bija vienas apspiedēju šķiras aizstāšana ar citu. Lai gan kristieši var un viņiem vajadzētu strādāt ar valdošajām varām, lai palīdzētu apspiestajiem, kāpēc viņiem vienmēr vajadzētu būt piesardzīgiem un neizmantot politiku šo mērķu aizsniegšanai?

3. Padomā, ko ietver glābšanas plāns. Taisnais Jēzus cieš par netaisnajiem – kas nozīmē ikvienu no mums. Kāpēc šim lielajam upurim mūsu labā vajadzētu padarīt mūs par jauniem cilvēkiem Kristū?

KOPSAVILKUMS:

Evaņģēlijos Jēzus kalpošana ir ievadīta un izskaidrota, atsaucoties uz Vecās Derības pravišiem. Labā vēsts trūcīgajiem, brīvība apspiestajiem un dziedināšana salauztajiem – šis tika pasludināts kā Mesijas pazīmes. Jēzus tās parādīja visā Savā kalpošanā. Tomēr Savā nāvē Viņš arī izcietā netaisnības uzbrukumu un beigās uzvarēja ļaunāko kritušajā cilvēcē un necilvēcībā. Pateicoties Viņa taisnajai nāvei mūsu labā, mūsu grēkus ir iespējams piedot un mums ir mūžīgās dzīvības apsolījums.